

عنوان مقاله:

بررسی مفهوم مسکن حداقلی و کاربرد آن در طراحی معماری مجتمع های مسکونی

محل انتشار:

سومین کنفرانس ملی شهرسازی و معماری دانش بنیان (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

سعیده عامری - کارشناس معماری دانشگاه شهید چمران اهواز، اهواز

فاطمه بودات - عضو هیئت علمی گروه معماری دانشگاه شهید چمران اهواز

خلاصه مقاله:

امروزه باتوجه به افزایش تراکم و قیمت بالای زمین در شهرهای بزرگ، مقیاس واحدهای آپارتمان روزبهروز کاهش می یابد. بعلاوه در حال حاضر تامین مسکن، گرانترین بخش از سبد هزینه خانوار ایرانی تامین مسکن را تشکیل میدهد و اغلب افراد قادر به تامین آن نمی باشند. همین امر اهمیت وجود ساختاری دقیق برای مسکن آپارتمانی در مقیاس کوچک را نمایان می سازد. به این ترتیب حوزه مسکن نیازمند ارائه راه حل های موثر و قابل اجرا و کم هزینه از نظر کیفی و کمی میباشد. هدف از تحقیق حاضر دستیابی به اصول و الگوهای طراحی معماری مسکن بهینه (مسکن حداقلی) میباشد به نحوی که ضمن اجتناب از اتلاف فضا، با طراحی کیفی از حداکثر فضا استفاده گردد و مروج سبک زندگی مینیمالیستی باشد. روش این تحقیق توصیفی است و گردآوری اطلاعات از طریق مطالعات کتابخانه ای و مشاهده مصادیق داخلی و خارجی اجرا شده در زمینه معماری مسکن حداقلی است. در نهایت به اصل ادغام کاربریهای مختلف، شفافیت فضاها و مبلمان انعطاف پذیر طراحی مسکن حداقلی رسیدیم. همچنین باتوجه به این اصول الگوهای نهایی ما در طراحی مسکن حداقلی استفاده از بازشو و آیینه های های فراوان جهت افزایش شفافیت وعمق بصری، تعبیه مبلمان منعطف و تاشو جهت استفاده بهینه از فضا و افزایش کاربری فضاها جهت استفاده برای چند کاربری مختلف از یک فضای واحد، طراحی در جهت عمودی برای استفاده بیشتر از جداره ها رسیدیم.

کلمات کلیدی:

معماری، مسکن، مسکن حداقلی، مسکن به یقه، مجتمع مسکونی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1376368>

